

foretaget et Eftersyn hvert Aar i Stedet for hvert tredje Aar, men til Gjengæld saaledes, at man ikke ved dette Eftersyn fordrer nogen Trykprøve, for saa vidt Dampkedlernes Leie forøvrigt er blevet uforandret. I Forbindelse med Bestemmelsen i § 16 staar, som jeg tillod mig at antyde, Bestemmelsen i § 15, som ogsaa er ny. Erfaringen har nemlig vist, at de Ulykkestilsælde, der ere en Følge af Sprængninger af Dampkedler meget ofte, for ikke at sige som oftest, ere begrundede i et mangelfuldt Tilsyn med Dampkedlerne eller en daarlig Pasning af dem. Man har ikke troet nu at kunne gaa saa vidt at stille Fordringer med Hensyn til de Mænds Kvalifikationer, hvem Pasningen af Dampkedlerne overdrages, lige saa vidt gaaende som dem, der kunne stilles med Hensyn til Pasningen af Kjedlerne paa Damppassagerfartøjerne, men nogle Fordringer har man dog anset det for rigtigt og uomgængelig nødvendigt at stille, og det er de Fordringer, der indeholdes i § 15, og som neppe kunne siges at gaa for vidt. Foruden disse to Bestemmelser, der findes i de af Regjeringen forelagte Lovforslag, dels i forrige Samling og dels i denne, er der væsentlig kun to nyere Bestemmelser, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Den ene er den, der findes i 3die Stykke af § 24, og som gaar ud paa at bemyndige Justitsministeren til at fritage de Kjedler for Eftersyn, som ere forfikkede i Foreninger, hvis Ordning med Hensyn til Tilsynet Ministeren skjønner at være tilstrækkelig betryggende. Jeg har saa meget mere troet at burde gaa ind paa dette Forslag, som det at opmuntre den private Foretagelsesaaend er den bedste Vej, ad hvilken man kan naae til at faae et virkelig fyldestgjørende Tilsyn med Dampkedler. Der er tidligere stet Henvendelser til Justitsministeren om at lette Tilblivelsen af Forfikkingsforeninger for Dampkedler, Foreninger, hvis Tilbliven vilde være afhængig af, at man imødekøber dem fra det Offentliges Side, navnlig paa den Maade, at man tog for gode de Eftersyn, der fandt Sted fra Forfikkingsforeningernes Side. Desværre er det ikke hidtil blevet til Noget med Dannelsen af saadanne Forfikkingsforeninger, men hvad der ikke har kunnet ske hidtil, kan man vel nok være Haab om, vil kunne ske til et senere Tidspunkt, og jeg anser det, som sagt, for ganske hensigtsmæssigt, hvis hele Repræsentationen vil give Justitsministeren den Bemyndigelse, som Folkethinget ikke har taget i Betænkning at give ham i sidste Stykke af § 24. Der findes endelig i § 9 en Bestemmelse,

der ogsaa er ny, men forøvrigt af mindre væsentlig Betskaffenhed. Det er nemlig den, at de paa-gældende Synsmænd skulle kunne bestilles for et Tidsrum af indtil 3 Aar, for saa vidt de selv ere villige til at modtage en saadan Udnævnelse. Jeg anser det lige som Folkethinget for i og for sig hensigtsmæssigt, at det er de samme Synsmænd, der benyttes ved disse Leiligheder, idet det jo er en Selvsølge, at de efterhaanden ville vinde en større Erfaring og Øvelse. Det er imidlertid nødvendigt at stille det hen som en frivillig Sag, saaledes som det er stet her, idet man i den nu gældende Lovgivning ikke har Midler til at kunne tvinge Personer til at modtage Udnævnelse som Synsmænd for mere end en enkelt Forretning ad Gangen. Det vil saa vise sig, om det Bederlag, der kan tillægges disse Mænd, er af den Betydning, at det kan indeholde tilstrækkelig Opmuntring til at modtage Bestikkelse for længere Tid. Forøvrigt er, som allerede antydet, Lovforslaget jo væsentlig overensstemmende med det Lovforslag, som det ærede Thing tidligere har vedtaget.

Talen: Jeg ser mig ikke i Stand til at stille mig over for det Lovforslag, som nu foreligger til Behandling, ganske paa samme Maade som til det, der nu er passeret den første Behandling her. Den ærede Minister har i sit Foredrag allerede berørt det Punkt, som jeg anser for at være det allervæsentligste i Lovforslaget, og som for saa vidt bør underkastes Forandringer, hvis man skal antage, at man ved dette Lovforslag skal kunne give Betyggelse mod de Ulykker, der foraarsages ved Sprængning af Kjedlerne eller rettere ved Ukyndighed og Eghedsløshed eller ringe Omtanke ved deres Pasning. Den Klasse af Dampkedler, som jeg herved tillader mig at henlede Opmærksomheden paa, og som ogsaa blev nævnt af den høitæredede Minister, er, hvad der i Lovforslaget kaldes faststaaende Dampkedler, der jo ere de, der benyttes i Industrien; de ere jo i Regelen anbragte i Bygninger, ofte i den underste Etage af høie Bygninger, der benyttes, og hvori mange Mennesker færdes ved Arbejdet, ja, i Kjøbenhavn skulde jeg endog saa tro, at det ikke engang er sjældent, at der i disse Bygninger tillige ere Baaninger for Mennesker. Det er altsaa klart, at Ulykkestilsælde ved en saadan Kjedels Sprængning kan medføre høist forgelige Følger, og man behøver ingenlunde at stille Hypotheker op i saa Henseende, idet man i England desværre har havt ikke saa Exempler af den forfærdeligste Art. Naar Lovforslaget i sin § 4 optiller